

A végzősök nevében Fejlesztés Andrea 12.b osztályos tanuló búcsúzott:

Szeretettel és tisztelettel köszöntöm vendégeinket, iskolánk igazgatóságát, tanárait, a kedves szülőket, különös tisztelettel internátusunk nevelőtestületét és nem utolsósorban a diáktársaimat a Kecskeméti Református Gimnázium Internátusának ballagási ünnepélyén. Szép, de nehéz feladat, hogy a 12. évfolyam nevében búcsúzzam a kollégiumtól, s ehhez segítségül Antall József szavait hívom: „... ne azt kérdezze senki: mit várhat Magyarországtól, hanem arra gondoljon, hogy mit tehet Magyarorszáért.”

Születésünkkor, 1992-ben, ill.'93-ban Antall töltötte be a miniszterelnöki pozíciót, s mára már a történelemórák tananyagát képezi a munkássága. Hasonlóan lassan mi magunk is az internátus történelmének részévé válunk, és ma azért gyűltünk össze, hogy visszatekintsünk a 6 vagy 4 évre, amely alatt lehetőséget kaptunk a történetírásra. A felvételiztető tanárok választása ránk esett, mi pedig izgatottan foglaltuk el új helyünket a nagy kaland szereplői között. Az én saját történelmem is itt kezdődik, s hozzám hasonlóan mindenki más is megírhatná a saját meséjét.

Életemben háromszor láttam eddig sírni az anyukámat. Először a régi iskolámból való búcsúzáskor, majd amikor elvittek a gólyatáborba, utoljára pedig az első estén, amikor itt kellett hagynia az internátusban. Akkor este, hátam mögött a tanévnyitó istentisztelet és a fogadalomtétel emelkedett pillanataival, csak feküdtem az ágyban, a plafonra meredtem, és azt éreztem, hogy egy álomból ébredem, és nem tudom, hogyan juthatok vissza a helyemre, haza. Minden idegen volt: a felső ágy, amiről azóta már le sem mondom, az utcáról beszűrődött a fény, és körülöttem 3 ismeretlen lány feküdt. Azt éreztem, hogy nem fogom kibírni. Évekkel később hálával töltött el, amikor megtudtam, hogy a lelkészem ezekben a nehéz pillanatokban is imádkozott értem. Mindezt tetézték az első benyomások: a szomszéd ágyon a zárkózott, szokatlanul hosszú hajú lány, aki egy halom harisnya között válogat az anyukájával; két, állandóan vigyorgó osztálytárs, akik valamilyen megjegyezhetetlen, Majosháza nevű helyről, egy külön bolygóról jöttek; egy ríkító narancssárga pulcsis lány, aki mindig nagyon közvetlen, és akinek annyira tetszik a kardigánja. Az első szilencium és a helyem rögtön az ajtó és a nevelő mellett... nemsokára ennek is sikerült meglátnom az előnyét. Egészében véve félelmetes volt az indulás, különösen, hogy a 10 éves húgom jobban kiismerte magát a kollégium és az iskola közti hatalmas úton, mint én, és bevallom őszintén, ha messzebbre megyek, azóta is csak térképpel indulok útnak Kecskeméten, mert nem akarok még egyszer eltévedni a Széchenyivárosban.

Persze lassan mindannyian megszoktuk a helyünket, és a következő évben már szívesen jöttünk beköltözni az internátusba, ahol a lépcsők augusztus végén mindig szélesebbnek tűnnek, de amint megpróbáljuk a többiekhez hasonlóan egyszerre felhordani az összes dobozunkat, rájövünk, hogy semmi nem változott. A szigorú, de szeretetteljes, óvó korlátok megmaradtak, hogy ne essünk le, de a magasba törhessünk: a 2. vagy 3. emeletre. Minden évben izgatottan vártuk, hogy megismerjük a gólyákat, különösen titeket, kedves évfolyamtársaink, akikkel úgy összefortunk 4 év alatt, mint az osztálytársainkkal, hogy a kívülről meg sem tudná mondani, ki melyik osztályba jár.

De miért is hoztam elének Antall József gondolatát: „... ne azt kérdezze senki: mit várhat Magyarországtól, hanem arra gondoljon, hogy mit tehet Magyarorszáért”? Mert mi eddig az internátustól főleg kaptunk. Természetesen akadtak konfliktusok is, de már csak nevetünk a 0 pontos

szoba emlékéen, vagy azon, amikor még júniusban is ballagási dalokra ébredtünk reggelként. Az idő a múltat megszépíti, és mi a barátokra, szerelmekre, az élményekre fogunk emlékezni. A hétfégi bennmaradásokra, az adventi hangversenyekre, arra, hogy a Mikulás szkanderben verhetetlen, s hogy milyen jól esik még 18 évesen is csomagot kapni tőle, miután az ember megismerte a Mennyből az angyalt néhány szokatlan feldolgozásban. A cserediákprogramokra: amikor a fiúk megtanulták áram nélkül használni a villanyborotvát, a lányok, hogy Debrecenben bezárás jár a nem szabályos egyenruháért, és Tivadarfalva lelkiisége mindannyiunkban nyomot hagyott. De nem fogjuk elfelejteni a diákönkormányzati programokat sem, az arborétumban eltöltött délutánokat, a csoportkarácsonyokat Éva néni süteményeivel, az esti kondizást. Az internátusi és iskolai dolgozók sokszor láthatatlan, ám annál fontosabb munkáját, amellyel a számunkra olyan félelmetesnek tűnő helyet második otthonná tették; a bizalmat, a támogatást, mert nem azt látták bennünk, akik vagyunk, hanem akik lehetünk.

Mit adhatunk cserébe szűkebb pátriánknak? Azt, hogy kamatoztatjuk a belénk fektetett energiát, és beteljesítjük az álmainkat. Hogy jó emberré válunk, olyanná, amilyenné itt próbáltak nevelni. Nem utolsó sorban pedig azt, hogy emlékezünk az itt eltöltött évekre. Mert az igazán fontos dolgokat soha nem felejtjük el. Például azt, hogy a törli füzetemet 2010. január 13. szerda óta bitorolja Péczka László.